

מראי מקומות - חגיגה

כ:

עקלתון, י"ל דגרס "אלא" בתי' זו, ולפי זה אי"צ להא דטיהר חמריו ופועליו לכך. וע"כ מקשי מ"ש רישא מ"ש סיפא, דהיינו בשלמא אי אמרי' דאדם משמר מה שביד חבירו, ולא איירי במטהר חמריו וכו', י"ל דברישא שייך מירתת ובסיפא לא שייך. אבל אם אמרי' דליכא חשש כלל מחמת עצמן, כיון שטיהרן לכך, א"כ מ"ש סיפא דחוששין. וע"ז תי' דנהי דלא חיישינן לנגיעת עצמן, אבל לנגיעת חבירו ע"ה שפיר חיישינן, דאם דטהורים הם, כיון דלית בהו מירתת, שוב יש לחוש לנגיעת חבירו.

חומר בקודש

ג. ומנגב

פרש"י, אם לח הוא, וכל זה משום חציצה. וכ' הרש"ש שהביא מהרע"ב שפי' (מהרמב"ם) דהשמנונית שעליו הוא החוצץ. והק' ע"ז הרש"ש, אדרבה, הא יבש חציצה הוא טפי מלח. ולכן פי' (וכן פי' הפורת יוסף) דמנגב היינו דע"י מים ואפר הוא מנקה הכלי ואח"כ מטבילו. וע"ע במאירי שפי' דצריך לנגבו משום שכל זמן שהוא לח הבגד מתעבה, ואינו מתפשט תמיד. עוד פירש שאין הניגוב חלק של המעלה בכלל, אלא דצריך לנגבו כדי לקשרו יפה אח"כ, שכל זמן שהוא לח אינו מתקשר יפה.

א. והתניא הרי שהיו חמריו וכו' טהרותיו טהורות

הק' הזכר לחגיגה, מה הק' הגמ', הא כאן מיירי בחמריו ופועליו, ואפי' אם בעלמא אמרי' דאין אדם משמר מה שהוא ביד חבירו, שאני הכא דחל עליהם חובת השמירה, וגם הזהיר אותם, ומסתמא לא יגעו בהם, וכיון שעומד עליהם בכל עת, אע"פ שעכשיו הפליג מהם, מ"מ מרתתי בכל עת שמא יבוא, וע"כ נזהרו שלא יגעו בהם, וגם שלא יגעו בהם אחרים. אבל לעיל לא שייך למימר הכי, דהא לא רמיא עליו שמירה כלל, וגם הי' סבור שחבירו אין מקפיד עליו לשמרו. ותי' דטעמא דאין אדם משמר מה שביד חבירו, היינו משום שלא יוכל לעיין בי' כראוי שלא יגעו בו דבר הטמא, וא"כ, י"ל דנהי שהמה חמריו ופועליו, והוא צוה לשומרם, מ"מ למה לא ניחוש שמא יגעו החמרים ופועלים עצמן בהיין, כין דחשידי להכי, ובעה"ב עצמו לא יכול להשגיח ע"ז, וא"כ לא שייך בזה מירתת. וע"ז תי' דלגבי נגיעת עצמן אין לחוש, שהרי מיירי במטהר חמריו ופועליו לכך.

ב. בבא להם דרך עקלתון

פי' בתוס' דאפ"ה בעינן שיטהרם לכך, כדי שיהו מרתתין ליגע בו, דאל"ה, לא מירתתתי הואיל ומוסר להם הטהרות, ומחזיקין עצמם כטהורים, וכו'. וכ' בלקוטי הלכות (זבח תודה) דזה דוחק, וכ' דמה שהרמב"ם לא הביא אלא תירוצ' זה דבא להם דרך